

Книгата на Даниил — Осемдесет и пета

Разкриване на пророческото пътуване: Божествената връзка на историческите крайъгълни моменти

Jeff Pippenger

2024-02-18

Сто двадесет и шест години след бунта от 1863 година, през 1989 година последните шест стиха на Данаил единадесета глава бяха разпечатани. Знанието, което първо бе разпечатано през тази година, беше разпознаването на реформаторските линии на свещената история и откровението, че всички те са успоредни една на друга. После, през 1992 година, светлината върху последните шест стиха започна да се разгръща. Първите публични представяния на тези истини бяха през 1994 година и предметът им бяха реформаторските линии. През 1996 година бе издадено списание, озаглавено „Времето на края“, което посочи последните шест стиха на Данаил единадесета глава.

1996 г. беше годината, в която вестта беше формализирана — един ориентир, който е паралелен с формализирането на вестта на Уилям Милър през 1831 г. Вестта на Милър беше обявяването на откриването на съда, а последните шест стиха на Данаил единадесета глава бяха обявяването на приключването на съда. Предметът на вестта на Милър беше пророческото време, както е разкрито в Библията. Предметът на последните шест стиха на Данаил единадесета глава беше съвременният Рим (фалшивият северен цар). Методологията, разкрита на Милър, бяха неговите 14 правила за пророческо тълкуване. Методологията, разкрита през 1989 г., беше „ред след ред“ на реформаторските движения.

Делото на Милър включваше утвърждаването на Божието Слово като авторитетно, в противоположност на папските предания и обичаи, които бяха в сила в света в продължение на хиляда двеста и шестдесет години. Поради тази причина вестта на Милър бе публикувана за пръв път през 1831 г. (като по този начин бе формализирана вестта на Милър), точно двеста и двадесет години след издаването на Библията на крал Джеймс. Делото на Future for America беше разпознаването на ролята на Съединените щати в изцеляването на смъртоносна рана на папството при скоро настъпващия неделен закон. Поради тази причина списание The Time of the End бе публикувано през 1996 г. (като по този начин бе формализирана вестта), точно двеста и двадесет години след началото на Съединените щати през 1776 г.

Разпознаването на двеста и двадесетте години, които свързваха темата на всяко реформаторско движение с историческа отправна точка, не беше осъзнато до дълго след 11 септември 2001 г., защото едва когато третото горко настъпи на тази дата, Господ поведе Своя народ обратно към древните пътеки от Йеремиа, глава 6, стихове 16 и 17. Именно там светлината за „седемте времена“ бе преоткрита, и с развитието на тази светлина стана ясно, че двеста и двадесет е числото, което свързва заедно Даниил 8:13 и 14. В стих 13 е посочено видението „chazon“ за пророческата история, а в стих 14 е посочено видението „mareh“ за

„явяването“. Свързването между тези два стиха е онова, което Гавриил дойде да научи Даниил, а Даниил представлява Божия народ в последните дни, който идва до разбирането на връзката между тези две видения.

Видението в тринадесети стих представя „седемте времена“ (две хиляди петстотин и двадесет години), а видението в четиринадесети стих представя две хиляди и триста дни (години). „Седемте времена“ срещу южното царство Юда, което представлява Юда, Ерусалим и светилището, започнаха през 677 г. пр. Хр., а двете хиляди и триста години, които обозначават възстановяването на Ерусалим и светилището, започнаха през 457 г. пр. Хр.

Двеста и двадесет години свързват тези две видения заедно и числото двеста и двадесет бе разпознато като символ на връзката между потъпкването на войнството и светилището от опустошителните сили на езичеството и папството, което е представено като разпръскване и Божие негодувание. Двеста и двадесетте години свързаха видението за сатанинското дело по потъпкването на светилището с видението за богоугодното дело по възстановяването на същия храм. Следователно двеста и двадесетте години са символ, който представя свещена връзка.

Точно както Милеритското движение завърши с бунта от 1863 година и след това, сто двадесет и шест години по-късно, пристигна движението на третия ангел, като по този начин бе подчертано, че двете движения са били свързани чрез символиката на „седемте времена“ (сто двадесет и шест), така и двеста и двадесетте години свързаха установяването от Милър на библийската вест през 1831 година с издаването на Библията „Кинг Джеймс“ през 1611 година; по същия начин същият този период от време свърза Future for America с началото на Америка, като същевременно посочи края на Америка.

На 22 октомври 1844 година Вестителят на завета внезапно дойде в храма, който бе издигнал за четиридесет и шест години — от 1798, края на първото негодувание, до 1844, края на последното негодувание. Влизането Му в храма бе предшествано от изливането на Светия Дух в движението на Среднощния вик, което бе предобразено от тържественото влизане на Христос в Ерусалим. Тези двама свидетели установяват, че когато движението на Среднощния вик се повтори в последните дни, Христос ще е издигнал храма на сто четиридесет и четирите хиляди. Двете движения, в които се изпълнява Среднощният вик от притчата за десетте девици, са успоредни едно на друго.

„Често ме насочват към притчата за десетте девици, пет от които бяха мъдри, а пет — неразумни. Тази притча се е изпълнила и ще се изпълни до най-малката подробност, защото има специално приложение за настоящото време и, подобно на вестта на третия ангел, се е изпълнила и ще продължи да бъде настояща истина до края на времето.“
Review and Herald, August 19, 1890.

Историята на милеритите (движението на първия ангел) представлява нарастващо проявление на Божията сила, започнало, когато книгата на Даниил беше разпечатана през 1798 г. Силата се увеличи, когато ангелът от Откровение 10 слезе на 11 август 1840 г. След

това настъпи първото разочарование на 19 април 1844 г., което в крайна сметка доведе до изливането на Светия Дух на лагерното събрание в Ексетър, започнало на 12 август 1844 г., и продължи да се разпространява като приливна вълна по цялата страна до 22 октомври 1844 г.

Историята на Future for America (движението на третия ангел) представлява нарастващо проявление на Божията сила, което започна, когато книгата на Даниил бе разпечатана през 1989 г. Силата се увеличи, когато ангелът от Откровение осемнадесета глава слезе на 11 септември 2001 г. След това настъпи първото разочарование от 18 юли 2020 г., което в крайна сметка ще доведе до изливането на Светия Дух, което ще продължи да се разпространява като горски пожар по земята, докато Михаил не се изправи и времето на благодатта за човечеството не приключи.

На 22 октомври 1844 г. се изпълниха няколко пророчества, като по този начин се установява, че при скоро идващия неделен закон отново ще се изпълнят няколко пророчества. Едно от тези пророчества е забавянето на видението, както е представено във втора глава на Авакум. Втора глава на Авакум определя опитността както на движението на първия, така и на третия ангел. И двете движения са изправени пред спор относно правилната библийска методология, който се осъществява между онези представители на движението и предишния избран народ, който бива отминаван в процеса на спора.

Вестта, която трябваше да бъде защитавана от стражите в историята на първия ангел, беше разпознаването на истините (скъпоценностите на Милър), които в крайна сметка бяха представени върху двете свещени карти от 1843 и 1850 година. В хода на борбата щеше да настъпи разочарование, което бележеше отделяне от двете антагонистични класи, и призив към по-дълбоко посвещение за верните.

Тогава Авакум посочва разграничението между двете категории, участващи в процеса на изпитване на основополагащите истини. Този процес на изпитване, който включваше спора между двете категории и който замлъкна на 22 октомври 1844 г., завърши точно там, където завършва втората глава на Авакум.

Но Господ е в Своя свет храм; нека мълчи пред Него цялата земя. Авакум 2:20.

Господ внезапно влезе в Своя милеритски храм, и тогава цялата земя трябваше да пази мълчание, защото бе настъпил прообразно-изпълненият Ден на умиловението и бе започнал съдът над мъртвите. Пророческата история от втора глава на Авакум завърши на 22 октомври 1844 г., а Исус винаги отъждествява края на едно нещо с началото на друго нещо. Началото на двете видения — за две хиляди петстотин и двадесет години на потъпкване на светилището и войнството, и видението за възстановяването на светилището и войнството — започнаха заедно, но бяха разделени от двеста и двадесет години, а когато завършиха, те бяха посочени като завършили в Авакум, глава ВТОРА, стих ДВАДЕСЕТ.

При скоро предстоящия неделен закон ще се изпълнят няколко пророчества. Едно от тези пророчества е забавянето на видението, както е представено във втора глава на Авакум.

Втора глава на Авакум определя опитността както на движението на първия, така и на третия ангел. И двете движения се изправят пред спор относно правилната библийска методология, който се осъществява между представителите на движението и бившия избран народ, който бива отминаван в хода на този спор.

Вестта, която трябва да бъде защитавана от стражите на историята на третия ангел, е разпознаването на истините (скъпоценностите на Милър), които в крайна сметка бяха представени върху двете свещени карти от 1843 и 1850 година. В хода на спора настъпи разочарование, което отбеляза разделение между двата антагонистични класа и призив към по-дълбоко посвещение за верните. Тогава Авакум посочва разграничението между двата класа, включени в процеса на изпитване на основополагащите истини. Този процес на изпитване, който беше представен чрез спора между двата класа, ще приключи напълно при скоро идващия неделен закон, точно там, където завърши втора глава на Авакум.

Но Господ е в святия Си храм; нека цялата земя мълчи пред Него. Авакум 2:20.

Господ ще влезе внезапно в храма на стоте четиридесет и четири хиляди, и тогава цялата земя ще пази мълчание, защото прообразният Ден на умилоствението ще достигне до съда над живите. Пророческата история на втора глава на Авакум завършва при скоро идващия неделен закон, а Исус винаги отъждествява края на едно нещо с началото на друго.

Съдът над живите започна на 11 септември 2001 г., но съдът е процес. Този процес започва с Божия дом и след това достига до момент, когато съдът идва върху онези, които са въвн от Божия дом. Когато големите сгради на Ню Йорк Сити бяха съборени, започна съдът, представен от ангела, който запечатва, преминавайки през Ерусалим и поставяйки белег върху онези, които въздишат и плачат за мерзостите, които се вършат в църквата, а също и за мерзостите, извършвани в страната. При скоро идващия неделен закон Христос ще е завършил делото по издигането на храма на сто четиридесет и четирите хиляди, и ангелите-погубители ще докарат съд над Ерусалим.

Тогава сто четиридесет и четирите хиляди биват издигнати като знаме и съдът над живите започва за другото стадо, представено от Едом, Моав и първенците на амонитяните в Даниил, глава единадесета, стих четиридесет и първи.

Независимо дали разглеждаме милеритското движение на първия ангел или мощното движение на третия ангел, цялостната история на реформаторското движение представлява нарастващо разкриване на истината, което достига своя връх с изливането на Светия Дух. Изливането на Светия Дух е средоточието на пророчествата за последните дни. Ето защо неразумните девиси нямат масло, а разумните имат. Маслото е дъждът.

Казват: Ако мъж отпрати жена си, и тя си отиде от него и стане жена на друг мъж, ще се върне ли той пак при нея? Не би ли се осквернила твърде много онази земя? А ти блудства с много любовници; но пак се върни при Мене, казва Господ. Повдигни очите си към високите места и виж къде не са лежали с тебе. Край пътищата си седала за тях, като аравиеца в пустинята; и ти оскверни земята с блудствата си и с нечестията си.

Затова дъждовете бяха задържани и нямаше пролетен дъжд; а ти имаше чело на блудница, отказваше да се засрамиш. Няма ли от сега нататък да извикаш към Мене: Отче мой, Ти си наставникът на младостта ми? Еремия 3:1–4.

В този откъс (а и всички пророци говорят за последните дни) Бог посочва, че Неговият народ е блудствал, дотолкова че има чело на блудница. Блудницата на последните дни е папската власт, а челото представлява целенасочено решение. Божият народ в последните дни е нечестив, но Бог отправя последен призив, макар че те са достигнали до положение, в което са стигнали до същото решение като блудницата. Те са развили характер, представен от четвъртото поколение, при което са готови да се поклонят на слънцето, както е представено в четвъртото поколение в осма глава на Езекиил.

„Дошло е времето истинската светлина да засияе сред нравствената тъмнина. Вестта на третия ангел е била изпратена по света, предупреждавайки хората да не приемат белега на звяра или на неговия образ върху челата си или върху ръцете си. Да се приеме този белег означава да се стигне до същото решение, до което е стигнал звярът, и да се отстояват същите идеи, в пряка противоположност на Божието слово. За всички, които приемат този белег, Бог казва: „Той ще пие от виното на Божия гняв, приготвено чисто в чашата на Неговото негодувание; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето.“ Review and Herald, 13 юли 1897 г.

Еремия определя Божия народ на последните дни като вече притежаващ челото на блудницата. Те са на прага да приемат белега на звяра, защото са „нечестиви“. В току-що цитирания откъс сестра Уайт продължава:

„Ако светлината на истината ви е била представена, разкривайки съботата на четвъртата заповед и показвайки, че в Божието слово няма никакво основание за спазването на неделята, а вие въпреки това продължавате да се държите за фалшивата събота, отказвайки да освещавате съботата, която Бог нарича „Моят свят ден“, вие приемате белега на звяра. Кога става това? — Когато се покорявате на постановлението, което ви заповядва да прекратите труда си в неделя и да се покланяте на Бога, при все че знаете, че в Библията няма нито една дума, която да показва, че неделята е нещо друго освен обикновен работен ден, вие се съгласявате да приемете белега на звяра и отказвате Божия печат. Ако приемем този белег на челата си или на ръцете си, съдбите, произнесени над непокорните, непременно ще паднат върху нас. Но печатът на живия Бог се полага върху онези, които по съвест пазят Господната събота.“

„И Бог видя, че нечестieto на човека беше голямо на земята и че всеки помисъл на мислите на сърцето му беше само зло непрестанно.... И земята се разврати пред Бога, и земята се изпълни с насилие.... И Бог каза на Ной: Краят на всяка твар дойде пред Мене; защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, Аз ще ги погубя заедно със земята.“ Те трябваше да бъдат отсечени, защото бяха осквернили земята, която Бог създаде, за да ѝ се наслаждава праведен народ.

„„Както беше в дните на Ной“, заяви Христос, „така ще бъде и в дните на Човешкия Син.“ И не е ли така? Всеки, който погледне ежедневните вестници, може да види дълъг

списък от престъпления — пиянство, кражба, грабеж, присвояване, убийство. Понякога биват избивани цели семейства, за да бъдат удовлетворени желанията на човека да притежава пари или вещи, които не му принадлежат. Светът наистина става такъв, какъвто беше в дните на Ной, защото хората открито пренебрегват Божиите заповеди.“
Review and Herald, 13 юли 1897 г.

Еремия посочва Божия народ на последните дни, който е на път да се поклони на слънцето, и когато прави това, той заявява, че „дъждовете са били възпрени, и късен дъжд не е имало; а ти имаше чело на блудница, отказа се да се засрамиш“. „Нечестивите“ сред Божия народ в последните дни не получават късния дъжд и отказват да се засрамят, защото помислите им са станали непрестанно зли, както е представено в историята на Ной, а също и в покоите на образите във втората мерзост от осмата глава на Езекиил.

Йеремя насочва безсрамните нечестиви сред Божия народ в последните дни да „викат“ „от“ онова „време“ към „водача на“ своята „младост“. Водачът на младостта на адвентизма бяха двете плочи на Авакум и скъпоценностите, представени върху тях. Единствената надежда да се излезе от нечестието, което е на път да навлече вечна смърт върху нечестивите сред Божия народ в последните дни, е да се вика към Бога, Който беше водачът в началото, настъпило при „времето на края“ през 1798 година.

Въпросът в историята на първия или третия ангел е дали приемате или не приемате късния дъжд. Късният дъжд започна, когато народите се разгневиха на 11 септември 2001 г.

„В онова време, когато делото на спасението приключва, скръб ще насава по земята и народите ще се гневят, но ще бъдат възпирани, за да не възпрепятстват делото на третия ангел. В онова време ще дойде „късният дъжд“, или освежаването от присъствието на Господа, за да даде сила на силния глас на третия ангел и да подготви светиите да устоят в периода, когато ще бъдат излети седемте последни язви.“ Ранни писания, 85.

„Късният дъжд“, който също е отъждествен като „разхлаждането“, започна, когато народите се разгневиха, и по това време „делото на спасението“ започна да се приключва. Четирите ангела от Откровение седма глава удържат четирите ветрове, докато се извършва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, а в девета глава на Езекиил това дело е представено чрез ангели, които поставят белег върху онези, които въздишат и плачат поради мерзостите, извършвани в Ерусалим. На 11 септември 2001 година ангелите започнаха заключителното дело по поставянето на белег върху челата на сто четиридесет и четирите хиляди.

Заклучителното дело на третия ангел се извършва по време на изливането на късния дъжд, който е също и „времето на разхлаждане“, което е вест.

На когото каза: Това е покоят, с който можете да успокоите уморения; и това е освежаването; но те не искаха да чуят. Исайа 28:12.

Вестта, която те отказват да чуят в Исайа, е вестта, която се предава чрез заекващи езици, и е изпитващата вест, която представя методологията на „ред подир ред“.

Но словото Господне беше за тях заповед върху заповед, заповед върху заповед; правило върху правило, правило върху правило; тук малко, там малко; за да отидат и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и пленени. Затова чуите словото Господне, вие присмехулни мъже, които управлявате този народ, който е в Йерусалим. Понеже казахте: Ние сключихме завет със смъртта и с преизподнята сме в съгласие; когато премине преливащият бич, той няма да дойде върху нас; защото направихме лъжата наше убежище и под лъжата се скрихме. Исаия 28:13–15.

Словото Господне, което е вестта за покоя и освежаването (късния дъжд), и което ги кара „да идат, и да паднат назад, и да бъдат съкрушени, и уловени в примка, и хванати“, е дадено на „присмивателите, които управляват този народ, който е в Ерусалим“. Ерусалим е мястото, където ангелите бележат онези, които въздишат и плачат, а старейшините, които са изменили на повереното им, падат първи.

„Белегът на избавление е поставен върху онези, „които въздишат и плачат заради всички мерзости, които се вършат“. Сега ангелът на смъртта излиза, представен в видението на Езекиил чрез мъжете с оръжията за клане, на които е дадена заповедта: „Избийте съвършено стари и млади, и девиси, и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никой човек, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище.“ Казва пророкът: „И започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“ Езекиил 9:1–6. Делото на унищожение започва сред онези, които са изповядвали, че са духовните пазители на народа. Лъжливите стражи падат първи. Няма никой, който да пожали или да пощади. Мъже, жени, девиси и малки деца загиват заедно.“ Великата борба, 656.

Ще продължим да разглеждаме увеличаването на знанието, което настъпи през 1989 г., в следващата статия.

„Онзи, Който вижда под повърхността, Който чете сърцата на всички човеци, казва за онези, които са имали голяма светлина: „Те не са наскърбени и смаяни поради своето нравствено и духовно състояние.“ Да, те избраха своите пътища и душата им се наслаждава в мерзостите им. „И Аз ще избира заблуденията им и ще докарам върху тях онова, от което се боят; защото, когато виках, никой не отговори; когато говорех, не послушаха; но вършеха зло пред очите Ми и избраха онова, в което Аз не благоволих.“ „Бог ще им прати силно заблудение, за да повярват на лъжата“, понеже не приеха любовта към истината, за да се спасят, „а се наслаждаваха в неправдата“. Исаия 66:3, 4; 2 Солунци 2:11, 10, 12.

„Небесният Учител попита: „Каква по-силна заблуда може да измами ума от преструвката, че градите върху правилната основа и че Бог приема делата ви, докато в действителност вършите много неща според светската политика и съгрешавате против Йехова? О, това е голяма измама, омайваща заблуда, която завладява умовете, когато хора, които някога са познали истината, вземат формата на благочестие за нейния дух и сила; когато си въобразяват, че са богати, забогатели и нямат нужда от нищо, докато в действителност имат нужда от всичко.““ Свидетелства, том 8, 249, 250.